

[Ludvig Christensen.]

er mere direkte valgt af Vælgerne, kunde tænkes af Hensyn til Vælgergunst at ville være mere tilbøjeligt til at løbe efter Stemninger og gennemføre en Stemningslovgivning. Tilhængerne af Landstinget har altid hævdede, at Landstinget skulde være det virkelig saglige Ting, som man kunde sige meget ondt om, men i alt Fald ikke dette, at Landstinget havde været med til at gennemføre Love, der ikke var fuldkommen sagligt begrundede.

Jeg vil gerne have Lov til ved Behandlingen af dette Lovforslag at fastslaa, at Tilhængerne af Landstinget nu kommer til at opgive den Tale. Det er i Betænkningen og gennem Udvalgets Arbejde, gennem hele den Behandling, Lovforslaget har været Genstand for, Gang paa Gang slaaet fast, at er der noget, man i dette Tilfælde ikke har villet, saa er det at undersøge eller give Tid til Overvejelse. Man har altsaa sat sig fuldstændig ud over det saglige, og det, man gør her, blot uden at ville indrømme det, er, at man gennemfører en Lov, som har partipolitisk Interesse for de to konservative Partier, men som ikke har nogen som helst saglig Begrundelse, og som ikke paa noget Punkt under hele Lovforslagets Behandling paa Rigsdagen er blevet underbygget med nogen som helst Oplysninger fra dem, som vel er de eneste, der kan give virkelig positive Oplysninger om Nødvendigheden af en Ændring paa dette Omraade, nemlig Kommunerne. Jeg haaber altsaa, at Tilhængerne af Landstinget for Fremtiden vil holde op med Talen om, at dette Ting i alle Tilfælde er det sagligt overvejende Ting.

Den ærede Ordfører (Johannes Jensen) hævdede, at de Oplysninger, vi har bedt om, dels, hvad man ved Afstemningen i Udvalget fra Flertalspartiernes Side har søgt at slaa fast, ikke vilde have nogen Betydning for Sagens Afgørelse, dels først meget sent vilde kunne skaffes. Men det er jo slet ikke blevet forsøgt. Derfor er det kun en Paastand, at det ikke har været muligt at skaffe disse Oplysninger. Det kan ogsaa kun være en Paastand, at det vilde være uden Betydning at faa at vide, hvor mange Personer over 25 Aar der i de foregaaende to Regnskabsaar har faaet eftergivet saa meget i Skat, at de i Henhold til Lovforslaget vilde have mistet deres Valgret. Thi Talen om, at Vælgerne i særlig Grad betaler deres Skat i Valgaaret og altsaa derved beviser, at de i de andre Aar lader haant om deres kommunale Pligter og lader være at betale deres Skat, hører ogsaa kun hjemme i

Paastandenes Verden, der, hvor Flertalspartierne under Behandlingen af dette Forslag har hentet alle deres Vaaben fra. Hvad er det nemlig, vi alle sammen ved? At i alle Landets Kommuner var der ved Kommunevalgene i 1925 slettet et større Antal Vælgere end nogen Sinde tidligere for Skatterestance, i København 47 000, paa Frederiksberg 7 000 eller 5 000, jeg husker ikke Tallet sikkert; og ude omkring i Landet saa vi den Gang under Valgene, at den ene By efter den anden havde slettet Tusinder og atter Tusinder af Vælgere. Altsaa kan Talen om, at de kommunale Skatteydere systematisk undlader at betale Skat i 3 Aar for saa det 4de Aar, Valgaaret, pludselig at betale Skatten for at bevare deres Valgret, kun være en Paastand. Det er ikke noget som helst andet, og hvis man havde villet have et Vaaben mod os andre paa det Grundlag, saa havde der ikke været noget mere rimeligt, end at man, for at befæste Paastanden om dette Tings uhyre Saglighed, havde skaffet de Oplysninger frem, som Kommunerne meget let havde kunnet give. Men man har simpelt hen ikke paa noget Punkt villet skaffe saglige Oplysninger frem fra Kommunerne, formodentlig fordi man har vidst, at man ikke derigenem kunde skaffe et sagligt Grundlag for Gennemførelsen af den Lov, her er Tale om.

Det, der altsaa nu skal ske, hvis ikke de Ændringsforslag vedtages, som vi har stillet, er, at man uden Undersøgelse, uden at vide, om Skatteborgernes Optørsel overfor Kommunerne giver nogen Anledning dertil, gennemfører en Forlængelse af Skattebetalingspligten, en Forlængelse ud over Opholdsbestemmelsen efter et helt nyt Princip, der hidtil har været ukendt herhjemme, og som mig bekendt heller ikke har været anvendt noget andet Sted. Og med hvilken Begrundelse? Med en Begrundelse, som, efter hvad selve den højtærede Indenrigsminister har maattet erkende, ikke var nogen som helst Begrundelse, nemlig Begrundelsen Aalborg. Aalborg er jo et Bynavn, vi under dette Lovforslags Behandling har hørt nævne mange, mange Gange, og hvad er det saa, der er sket i Aalborg? At en enkelt Forening har gjort noget, den i Henhold til den gældende Lovgivning havde fuldstændig Ret til at gøre. Det har den højtærede Minister maattet erkende under Udvalgets Forhandlinger, og hvordan man paa Grundlag af, at en Forening har gjort noget, som ikke var ulovligt, skal kunne skaffe sig en saglig Begrundelse for Gennemførelsen af en Ind-